

postupitelovy nad postoupenou pohledávkou, stane se účinným již tím, že postupitel napotom zpětným postupem opět nabyl disposiční moci nad pohledávkou. K tomu by bylo zapotřebí nového projevu vůle stran (postupitele a postupníka), směřujícího k postupu pohledávky, v kterémžto případě by však šlo o nový postup. Obdoby § 366, 2. věty obč. zák. nelze se tu dovolávat. Tato by byla snad přípustna mezi žalobcem a firmou N., ale nikoliv mezi žalobcem a žalovanou, mezi nimiž není poměr zcizitele k nabyvateli, předpokládaný v § 366, 2. věta obč. zák. Odvolací soud právem uznal též, že žalovaná neuznala zažalovanou pohledávku vůči žalobci za správnou. V tomto směru jsou důvody odvolacího rozsudku ve shodě s předpisy §§ 863 a 1396 obč. zák.

Čís. 15294.

Hostinský provozující společně jak živnost hotelierskou s přechováváním cizinců, tak i živnost restaurátorskou a kavárenskou, neručí ani podle § 970 obč. zák., ani podle § 1313 a) obč. zák. za věci uložené hotelovým hostem v místnostech restauračních anebo kavárenských.

(Rozh. ze dne 12. června 1936, Rv II 812/34.)

Žalobkyni, jež se ubytovala v hotelu žalovaného, byl v kavárenské místnosti odcizen kožich, kde jej pověsil na věšák číšník, zaměstnanec žalovaného. Žaloba na zaplacení náhrady škody tím žalobkyni vzešlé byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozhodnutí sporu závisí na otázce, zdali žalovaný jako hostinský, který poskytuje cizincům bydlo, ručí žalobkyni, jež určitého dne odpoledne byla přijata jako host hotelu žalovaným provozovaného, za ztrátu kožichu, jež žalobkyně téhož dne večer v kavárně žalovaným rovněž provozované odevzdala číšníkovi, který jej pověsil za jejími zády někde na hák, odkud se ztratil byv odcizen neznámým pachatelem. Pokud se žalobkyně dovolává ustanovení § 970 obč. zák., nutno míti na zřeteli, že toto ustanovení se vztahuje toliko na hostinské provozující přechovávání cizinců, že se však nevztahuje na majitele restaurací a kaváren kteří cizincům bydlo neposkytují. Provozuje-li tedy hostinský společně jak hotel s přechováváním hostů, tak i kavárnu, nutno rozeznávat, zdali škoda nebo ztráta nastala v provozu toho či onoho podniku, a neručí hotelier, jenž jest zároveň restaurátorem nebo kavárníkem, dle § 970 obč. zák. za věci uložené hotelovým hostem v místnostech restauračních nebo kavárenských. To vyplývá z výkladu pojmu »věci, které byly vneseny od přijatých hostů«, neboť jimi lze rozuměti jen ony, které byly vneseny v provozu oné živnosti, jež zakládá zotřené ručení hostinského. Dovolatelka jako hotelový host nebyla nikterak odkázána

těž na kavárnu žalovaného, i když se tam podává večeře, a nahodilá okolnost, že i do ní zavítala, nemůže ručení hotelierovo rozšířit též na pobyt hostů v místnostech kavárenských. Není důvodu, aby se činil rozdíl mezi návštěvníky kavárny, kteří jsou zároveň hotelovými hosty, a jinými návštěvníky kavárny. Jest proto nerozhodné i to, zda hotel a kavárna tvoří jednotný celek. Nelze přisvědčiti ani názoru dovolatelčinu, že jde o smlouvu o dílo, pomáhá-li sklepník hostu při odložení vrchního šatu, neboť nejde o závazek k výkonu, jehož zdar závisí na vlastním plánu a vlastních prostředcích samostatného podnikatele, ručícího nejen za péči, ale povinného také správou za vady díla. Rovněž není tu ručení podle § 1313 a) obč. zák., neboť žalovaný nevzal kožich žalobkyně do úschovy a nebyl jí povinen žádným plněním. Tím, že sklepník z ochoty pomohl žalobkyni z kožichu a pověsil jej v kavárně, nedošlo také k smlouvě schovací, když není prokázáno, že by žalobkyně byla číšníka o úschovu požádala a sklepník se byl k tomu nabídl. Nesejde proto na tom, zda sklepník byl zdatným či nikoliv, kterážto vlastnost se v § 1313 a) obč. zák. vůbec nepředpokládá.

Čís. 15295.

Zákonné zástavní právo pronajímatelovo zaniklo, když vnesené svršky nájemcovy byly ve prospěch jeho věřitele soudně zabaveny a odevzdány exekučním soudem do úschovy pronajímateli, který je převzl do jiného svého domu, aniž zažádal do 3 dnů o jejich zájemné popsání.

(Rozh. ze dne 13. června 1936, R I 501/36.)

E x e k u č n í s o u d rozvrhuje nejvyšší podání za vydražené svršky, přikázal je po srážce výloh exekučních vymáhajícímu věřiteli L., maje za to, že zákonné právo pronajímatele Sch. na nich podle § 1101 obč. zák. váznoucí již před jejich exekučním zabavením zaniklo. **R e k u r s n í s o u d** přikázal nejvyšší podání Antonínu Sch.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Rekursní soud usuzuje, že zákonné zástavní právo, jehož nabyl Sch. jako pronajímatel k svrškům, které povinná do bytu od něho najatého vnesla, nezaniklo tím, že dotčené svršky byly dne 3. října 1932 zabaveny ve prospěch vymáhajícího věřitele L. a že byly Sch-ovi odevzdány do uschování a jím převezeny do druhého jeho domu, ježto prý své právo ohlásil u soudu již žalobou podanou v červenci 1932 (C II 777/32). Avšak tu přehlíží rekursní soud, že bylo v jiném sporu pronajímateli Sch-ovi zájemné popsání svršků povinné povoleno a v době mezi 4. červencem a 23. červencem 1932 také provedeno. Podle § 1101 obč. zák. vzniká zákonné zástavní právo pronajímatelovo arcit' již vnesením svršků do najatých místností a touto dobou získává pronajímatel i časové po-